

LBRIIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SELMAN, VICTORIA

Nu e vina mea / Victoria Selman. - București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-303-5

821.111

VICTORIA SELMAN

NU E VINA MEA

Traducător: **Cristina Tache**

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

TRULY DARKLY DEEPLY

Copyright © 2022 Victoria Selman

All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Sophie...

Am atâtea să-ți spun, că nu știu de unde să încep. Cu gaia, poate. Nu este chiar începutul, dar presupun că este un moment la fel de bun ca oricare altul.

Cu nasul lipit de sticlă, o urmăreai încremenită cum se rotește, o umbră neagră plutind peste peluză. Zburând fix la țintă, ai zis tu. Cât îți plăcea să dansezi.

Există găi în Massachusetts, dar tu nu mai văzu-seși niciuna până atunci. Sau poate pur și simplu nu-ți aminteai, erai așa de mică atunci când ne-am mutat la Londra. În mod sigur nu te așteptai deloc să vezi una aici. Prind porumbei în capitală; vrăbii, din când în când câte un măcăleandru. Păsări de pradă, nu cine știe ce.

— Ce face? a întrebat contemplativ mama ta.

— Poate s-a rătăcit. Biata de ea.

— Vânează, ai spus tu.

Și aveai dreptate.

Vrabia sărea de colo-colo prin frunzele căzute pe tobogan; nici nu și-a dat seama. N-a avut nicio șansă. Gaia nu s-a năpustit asupra victimei, ci a căzut pur și simplu din cer, înșfăcând-o în gheare, sfâșiind-o chiar acolo unde îți exersai tu săriturile.

Admirația ta s-a transformat în oroare, copleșindu-te așa cum gaia și-a copleșit prada.

Cu foamea potolită, ucigașul s-a întors în nori, lăsând în urma lui doar picioarele vrabiei pe care le scuiase și le aruncase pe pânza de noroi, presărată cu frunze. O scenă a crimei din lumea păsărilor.

Mă gândesc la ea adesea. O premoniție pentru întunericul care se pregătea să pogoare asupra vieților noastre. Pentru loviturile care aveau să urmeze. Pentru neputința de a înțelege întreaga situație.

Ai plâns; îți curgea nasul, te înecai cu propriile lacrimi.

— O să fie bine. Nu ai de ce să te sperii, îți spunea mama ta.

Miștea, Sophie. Aveai toate motivele să-ți fie frică. Și nu avea să fie totul bine.

UNU

Credeți că știți această poveste. Și eu cred că o știu. Dar cât de mult știe cu adevărat fiecare dintre noi?

Mi-ar plăcea să cred că am avut întotdeauna un presentiment. Că o parte din mine a bănuțit mereu că ceva lipsește. Deși adevărul este că nu bănuțiam nimic. Sigur, privind în urmă acum, sunt lucruri care mă fac să mă gândesc: a fost un indiciu, un semn? Dar dacă așa a fost, se datorează doar lucrurilor pe care le-am aflat mai târziu. Atunci, la momentul acela, nu era un indiciu. Nu era nimic.

Asta este problema cu privirea retrospectivă. Deformează memoria, suprapune numeroase semnale de avertizare acolo unde înainte nu era niciunul. Te obligă să-ți faci o introspecție. Transformă trecutul într-o serie de „de ce”-uri și incriminări.

De ce nu am văzut ce se întâmplă? De ce nu mi-am dat seama mai devreme?

Cunosc răspunsul. Cu toate acestea, nu mă ajută. Dimpotrivă, înrăutățește lucrurile...

Nimeni nu a înțeles. Nimeni nu și-a dat seama. Nu am fost singura care s-a lăsat păcălită.

...

Scrisoarea aterizează pe preșul de la ușă cu un pleosc ușor în timp ce-mi înnod șireturile la adidașii Merrell, făcându-mi curaj să scot câinele afară și să

LBPRIS

înfrunt ploaia pătrunzătoare. Dorindu-mi să fi băut mai puțin aseară. Luptându-mă cu mahmureala. Prostiile obișnuite.

Mă opresc, aplecată peste adidași, cu șireturile înfășurate pe degete, cu privirea lipită de plicul drept-unghiular de culoare cafenie, neted și cartonat. După nume, știu ce conține.

În jurul meu, totul a încremenit. Sunt conștientă de propria-mi respirație; de un țuiet înfundat în urechi, de bubuiturile inimii.

ÎNCHISOAREA BATTLEMOUTH

Pe toată partea de sus a plicului cuvintele sunt tipărite cu litere roșii îngroșate la fel cum poate un fermier își însemnează mișii.

Mi se strânge stomacul. Îmi mușc limba, simt gust de acid amestecat cu cafeaua de dimineață care-mi vine înapoi pe gât. Simt mirosul de sudoare îmbibată cu alcool care-mi țâșnește prin toți porii.

A scăpat și el, a evadat din celula lui la numai șase luni de la încarcerare. Încă unul dintre trucurile lui de iluzionist.

Îmi trec unghia degetului mare pe sub clapeta plicului și scot scrisoarea. Sus, subliniat:

Re: Matthew Melgren

„Matthew”, deși toți ceilalți îi spun întotdeauna „Matty”. Noi, presa, documentarele bazate pe fapte reale. Toate canalele le-au difuzat.

Matty îi fascinează pe oameni; normalitatea sa aparentă, zâmbetul fermecător. Chipeș și educat. Un ucigaș care nu se potrivește cu stereotipul. Nu era un

singuratic, nu era un inadaptat din punct de vedere social, avea o slujbă bună.

Avea și o iubită, așadar nici din această direcție niciun indiciu. Exista un film, din acelea făcute recent direct pe DVD despre relația lui cu mama mea. Producătorii au fost criticați pentru că au folosit un actor atât de chipeș. Era plin pe Twitter; cum scosese prea mult în evidență extraordinara lui frumusețe fizică. Cum chestia asta era un afront pentru victimele lui.

Totuși, niciunul dintre cei indignați nu a înțeles esențialul. Nu contează că are încă o grămadă de fani de sex feminin care-i trimit chiloți și chestii pornografice, minimalizând ideea că farmecul lui ar fi fost adevărata insultă pentru femeile pe care le-a omorât. Asta e istorie revizionistă. La urma urmelor, dacă Matty ar fi fost un monstru inept din punct de vedere social, nu prea ar fi fost în stare să-și ademenească prada, să o facă să se încreadă în el. Știu ce spun.

Re: Matthew Melgren

Ochii îmi coboară în josul paginii, încep să nu mai pot să respir. Vorbesc cu mama când ajung la sfârșit; îmi bubuie capul, mi-e gura uscată. La început, evit să mă uit, adunându-mi gândurile.

— M-am despărțit de Tom, îi spun îmbărbătându-mă pentru ce trebuie să zic, adunându-mi gândurile.

— O, Soph, îmi pare rău. Ce s-a întâmplat? Părea draguț.

Chicotesc.

— Toți sunt draguți la început.

Vorbele rămân atârinate între noi, făcându-ne pe amândouă să invocăm în minte același chip.

— Te-a rănit?

Râd – prefăcut.

— Mi-a spus că ar trebui să port mai des fuste.

— O, Soph, zice ea din nou.

Pentru oricine altcineva ar fi sunat stupid, dar știam că va pricepe, așa cum știam întotdeauna când trăsesese la măsă și luase pastile cu mult înainte să înceapă să i se împleticească vorbele în gură.

— Mai e și altceva, nu-i așa?

Reușea mereu să mă citească. Nu avea niciun rost să mă ascund, nu acum.

— Am primit o scrisoare. De la Battlemouth.

— Matty...

Îl aud în șoapta ei. E încă acolo după toți acești ani, după tot ceea ce s-a întâmplat. Dorința arzătoare, incertitudinile, iubirea care nu se lăsa dusă. Imediat mă duce gândul la briceagul cu mâner de sidef pe care îl țin în sertarul comodei, ușurarea care vine după exorcizarea vinovăției. Dumnezeuule, chiar sunt precum câinele lui Pavlov.

Și Buster, ciobănescul meu german salvat, cu probleme de șold, are reacții pavloviene. De fiecare dată când aude un bărbat strigând, provoacă o izbitură sau o bufnitură neașteptată.

Își dă seama de starea mea de spirit, vine la mine poticnit, adulmecându-mi coapsele. Îl scarpin la urechi. *Bravo, Buster.*

— Matty e pe moarte, îi spun mamei, nici cu bucurie, nici cu tristețe. Cancer pancreatic.

— Cât mai are?

Ridic din umeri.

— Vreo două săptămâni? Poate mai puțin. Trag aer în piept, îi dau drumul lent. Înțeleg că vrea să vorbim. Să ne întâlnim.

— O mărturisire?

Sesizez speranța din tonul ei, nevoia disperată de a pune punct acestui capitol. Mă trec fiori reci. Și eu am nevoie de asta. Totuși...

— Poate o mărturisire, spun.

Deși, cu el, cine poate ști? Ultima oară când am auzit ceva, continua să spună că au arestat pe cine nu trebuie.

— O să te duci?

— Nu sunt sigură.

Dorința aprigă pentru răspunsuri. Groaza de a le primi. Îmi tremură mâna.

În ea, tremură și scrisoarea.

DOI

— Și eu am primit o scrisoare, zice mama.

— De la Matty?

— Nu. E dezamăgire în vocea ei, dar o acoperă repede. De la preotul închisorii. Un tip pe care-l cheamă Bill.

— Bătrân², nu?

— Poftim?

— Nimic. Iartă-mă. Nu mă băga în seamă.

Old Bill este argou britanic. Ceva ce ea, ca americană, nu prea a reușit să deprindă. La fel cum nici eu nu am deprins niciodată abilitatea de a fi în armonie cu nefericirile mele.

Când sunt neliniștită, recurg la glume de doi bani. Un mecanism de apărare, după cum spune psihoterapeuta mea, Janice. O altă tactică pentru a evita ceva. De-a lungul anilor, mi-am însușit câteva.

Lasă garda jos, scrie pe unul dintre bilețelele mamei mele. Lasă-i pe oameni să te vadă pe tine, cea adevărată.

Da, vezi să nu.

— Și ce spunea preotul acela? Bill.

² *Old Bill* - expresie argotică în limba engleză referitoare la polițiști. Luate separat, *old* înseamnă bătrân (n. tr.).

— Că iertarea înseamnă vindecare. Că m-aș simți mai fericită dacă aș putea să renunț la resentimente. Că doar pe mine mă afectează.

— Dumnezeu!

— Nu vorbi așa.

Pun pariu că tu și preotul Bill v-ați înțeles de minune, mă gândesc eu.

— Sper că i-ai zis unde să-și bage discursul cu iertarea.

— Nu i-am răspuns. Totuși, am păstrat scrisoarea. Știi că a păstrat-o. Este în cutia cu fotografii. Poți să o citești dacă vrei.

— Mă lipsesc, mulțumesc.

— Aș vrea să nu mă mai simt așa.

Tristețea ei îmi stârnește un val de emoții. Mi-ar plăcea să o îmbrățișez, să-i spun că totul va fi bine. Dar este prea târziu pentru asta.

— Când mă gândesc la viața mea cu Matty, nu știu ce a fost real. Și ce voiam pur și simplu să fie real, spune mama.

— Contează?

— Contează pentru mine.

Pauza este încărcată de semnificații. Sunt atâtea pe care vreau să le spun în legătură cu asta, atâtea pe care nu ar trebui să le spun. Mă opresc la gândul care își face loc atât de des în capul meu.

— Ultima fetiță pe care a ucis-o avea opt ani. Vârsta pe care o aveam eu când ne-am întâlnit. Sora ei, doisprezece, la fel ca mine la vremea aceea.

— Nu știm sigur că el a omorât-o.

— Juriul a fost foarte sigur.

O aud suspinând, luând o înghițitură din orice o bea ea. Îmi închipui că e gin. În timpul procesului a devenit băutura ei de dimineață. La amiază deja nu-i mai păsa ce este în pahar, câtă vreme o ținea beată.

— Nu te întrebi niciodată dacă nu au greșit? întrebă.

— Nu.

Totuși mint, bineînțeles că mă întreb. Cum aş putea să nu mă întreb?

Ceea ce a făcut el, ce s-a zis că a făcut, m-a bântuit atât de mult timp, încât nu mai țin minte cum este să nu mă simt ca și când m-aș sufoca, să nu trebuiască să-mi amintesc mie însemi să respir.

Chiar și acum, o parte din mine se gândește că într-o bună zi mă voi trezi și îmi voi da seama că totul a fost un vis urât. Că numele eroului meu a fost reabilitat. Că nu le-a făcut rău acelor femei, că nu a măcelărit o fetiță care încă mai dormea cu un ursuleț de pluș.

De atunci am urmărit zilnic procesul în ziare, am citit și am văzut la televizor totul despre caz. Am văzut fotografiile, am citit relatările de la fața locului. Dar câtă vreme el își susține nevinovăția, mă voi întreba mereu, „Au condamnat pe cine nu trebuie? Am făcut eu o greșală îngrozitoare? Copilăria mea a fost o minciună? Sau povestea pe care mi-am spus-o este minciuna?”

— Știi, mi-a scris. După condamnare. O scrisoare de dragoste. Și-a deschis sufletul. M-a implorat să cred în el, în ceea ce am avut. Mi-a spus că-și descoperirea și accepta latura spirituală. Se apucase de meditație, mai zicea. Se implica în acțiunile caritabile din închisoare. Ba chiar îi consilia pe unii dintre deținuții care se luptau cu depresia.

Probabil că ai înghițit asta cu naivitate, nu-i așa? mă gândesc eu. Matty întorcând o nouă pagină, tu

încurajându-l. Declarându-și iubirea nesfârșită pentru tine.

— Bill zicea că l-a rugat să o citească. Că voia să găsească vorbele cele mai potrivite.

De ce să fraierești o persoană când poți să fraierești două?

Tonul ei se schimbă, ca un balon care se dezumflă.

— Nu i-am răspuns la scrisoare. Probabil că a fost foarte supărat.

— Foarte bine.

Vocea mea a devenit dură, ca lacul peste lemn putrezit. O fațadă. Cel mai ușor brânci și mă transform în cenușă.

— O să te duci? întrebă ea. Să-l vizitezi?

Mult timp, nu răspund. Ea așteaptă, continuă să soarbă din băutura. Îmi înfig unghiile în crusta de pe încheietură, suficient de tare ca să dea sângele.

— Mi-e frică, îi spun în cele din urmă.

— Știu, șoptește.

Dar nu poate să înțeleagă. Nu fără să înțeleagă ce am făcut.

De pe blogul: Dosare ale unor crime reale

De ce simt ucigașii în serie atât de adesea nevoia să dea comunicate de presă după ce sunt condamnați? Ca să se dea în spectacol? Să aibă ultimul cuvânt? Este vorba de egourile lor nepotolite?

Declarația lui Matty Melgren după condamnare amin-tește în mod straniu de cea a lui Ken Benito (Sugrumatorul din San Francisco) care a fost arestat la zece ani după ce Melgren a fost trimis la închisoare.

Acest lucru i-a făcut pe unii să se întrebe dacă setea de crime a lui Benito era inspirată de Melgren, care era notoriu pentru că-și asfixia victima cu propria lenjerie intimă, lăsând șnurul legat cu fundă în jurul gâtului.

Dacă este așa, nu este singura persoană care îl veneratează ca pe un erou pe Melgren, care primește scrisori de la admiratori, bani și chiar și instantanee nerușinate de la admiratoare care par mai degrabă să se excite decât să fie dezgustate de atacurile lui înfiorătoare.

Declarația lui Matty (citită de avocatul lui):

O îngrozitoare eroare judiciară s-a petrecut astăzi aici. Sunt nevinovat de aceste crime care au zguduit

lumea și le-au făcut pe femei să se teamă să iasă din casă singure.

Dacă este cineva vinovat de o crimă, aceea este poliția care a fabricat împotriva mea un caz bazat pe înșelăciune și dovezi false. Nimic nu a fost dovedit, mai ales vinovăția mea.

Sentița pe care am primit-o este a altcuiva. Sper din toată inima că acela va fi găsit curând și i se va cere socoteală, nu numai pentru mine, ci și pentru familiile victimelor. Acestea merită să știe ce s-a întâmplat cu adevărat cu cei dragi lor.

La fel și eu.

Oricare ar fi fost motivația din spatele declarației lui Melgren, mulți se întrebă încă dacă spunea adevărul. Și dacă adevăratul ucigaș nu este încă în libertate...

TREI

Aveam șase ani când eu și mama ne-am mutat la Londra de la Newton, o suburbie liniștită de la periferia orașului Boston, Massachusetts. Îl cunoscuse pe tata în facultate, se căsătorise cu el în primul an, se lăsase de școală în anul doi, mă născuse pe mine când ar fi trebuit să fie probabil în anul trei.

Când aveam doi ani, el a plecat. Bunicii mei, catolici practicanți, nu au fost bucuroși.

Ce i-ai făcut, Amelia-Rose? A dispărut pur și simplu?

Nici ei, nici vecinii lor nu erau de acord cu divorțul. În orașul nostru, era câte o biserică practic la fiecare colț de stradă. Și cineva te cunoștea la fiecare colț de stradă.

— De ce să plece pur și simplu? a întrebat bunica G pentru a nu știu câta oară, și amândouă formau o linie de producție provizorie la chiuveța din bucătărie. Bunica spăla vasele cu detergent, mama le ștergea. Un bărbat nu-și părăsește pur și simplu soția și fiica.

— Ei bine, asta a făcut.

Bunicul a împăturit ziarul *Globe*, l-a pus pe măsuta de cafea, iar titlul CADAVRUL UNEI FEMEII RECUPE-RAT DIN RÂUL CHARLES era tăiat în două de pliu.

— Mama ta încerca doar să înțeleagă, scumpo.

Venise în State când era un puști. Cu timpul, își pierduse părul, dar reușise să-și păstreze ușoara inflexi-une a vocii din Dublin. Bunica spunea că se îndrăgostise

de accent, apoi de bărbat. *În ordinea aceea*. Căldura lui probabil că m-ar fi atras, dar accentul lui era minunat, mai ales muzicalitatea atunci când cânta.

Mama spunea că și tata avea accent.

Nu-mi amintesc.

Păi, nu ai cum să-ți amintești.

Trecuse o veșnicie de când nu-i mai auzisem vocea.

A pus jos cârpa de vase, și-a dat părul pe după urechi.

— Dă-te mai încolo, Soph. Hai să ne uităm la ben-zile desenate din ziar, vrei?

M-am cuibărit lângă ea, sprijinindu-mi capul de umărul ei în timp ce citea cu voce tare. Nu reușea deloc să-l facă pe Jon Arbuckle să sune suficient de bărbătește, dar Garfield îi ieșea de minune.

Bunica G a țâțâit dezaprobat.

— Încerc să port o conversație cu tine, Amelia-Rose.

Aceasta este cea mai stăruitoare amintire despre ea. Țâțâielile, datul ochilor peste cap și pudra pe care și-o aplica pe față într-un strat atât de gros, încât pielea ei părea făcută din praf.

Am stat cu ei după ce tata ne-a părăsit, mama și eu împărțind un dormitor în casa lor de șindrilă de pe God-dard Street, iar ratonii care scormoneau în pubele mă tre-zeau în fiecare noapte.

Sătulă de tărăboi, odată am aruncat o cană cu apă pe fereastră, gândindu-mă că-i sperii. Cana s-a sfărâmat în vreo cincizeci de bucățele, iar cioburile de porțelan s-au împrăștiat pe toată aleea, și „Oricine ar putea să calce pe ele.”

— Trebuie să înveți să gândești înainte să acționezi, m-a certat bunica G, trimițându-mă afară cu un fâraș și o mătură în dimineața următoare.

— Ești prea repezită, domnișorico. O să te bage în mare bucluc pe viitor.

Era vorba despre Tommy Sinclair, nu numai despre atacul meu împotriva ratonilor. Bunică-mii nu părea să-i pese că îngâmfatul ăla merita bătaia pe care i-o dădusem. Sau că se bătea ca o fată.

— Purtarea asta trebuie să înceteze, ai auzit? Nu-ți permit să ajungi ca...

Bunicul i-a aruncat o privire de avertisment, a clătinat ușor din cap.

— Georgia...

Simțind un aliat, am rămas pe poziție.

— A zis că nu-l învinovățește pe tata pentru că ne-a părăsit. I-am dat ocazia să retragă ce a spus. Ce-ar fi trebuit să mai fac?

Bunica și-a fluturat un deget prin fața mea.

— Trebuie să fii mai puțin temperamentală, Sophie Brennan. Data viitoare încearcă să folosești vorbele, nu pumnii. Sau, și mai bine, pur și simplu pleacă.

— Nu poți să-i dai cuiva o lecție cu vorbe.

Bunicul a zâmbit.

— Ai fi surprinsă, puiule.

Se părea că bunica avea ceva experiență în domeniul ăsta. Într-o noapte, când ar fi trebuit să dorm, am auzit-o vorbind cu mama, iar prin scândurile podelei pluteau cuvinte disperate, ininteligibile.

— Știu ce am văzut... Oamenii vorbesc... Ar fi mai bine dacă...

Nu la mult timp după aceea, am plecat din casa de șindrilă cu trei geamantane, o pungă cu sendvișuri cu brânză și două bilete de avion.

— Mergem la Londra, scumpo, a spus mama.

— Nu vreau să merg, am zis străduindu-mă să nu plâng.

„Câștigi mai multe dispute cu zâmbete decât cu lacrimi”, spunea bunica G. „Și de la zâmbete nu ți se umflă ochii.”

Una dintre prețioasele ei „zicale înțelepte”.

„Nu e niciodată prea târziu să-ți îndrepti viața” a fost cea mai prețioasă povață specială pe care i-a dat-o mamei în ziua aceea, când ne luam la revedere, iar ea și bunicul stăteau pe verandă unul lângă altul, cu brațele încrucișate. Privind oriunde, mai puțin în direcția noastră.

De asta plecam, ca să-i găsim mamei mele un soț nou? Dacă așa era, ce era în neregulă cu Statele Unite? Erau o mulțime de bărbați aici. Domnul Benson, care administra The Candy Kingdom³ în centrul Newton-ului, era ambiția mea nu chiar secretă. Un bărbat pentru ea, provizii pe viață de felurite acadele – Red Vines și *strawberry laces*⁴ pentru mine. Reciproc avantajos, ar fi putut spune bunicul, deși, din nu știu ce motiv, mama nu vedea lucrurile așa.

— Știi ce înseamnă un burlac convins, Sophie?

Am reflectat la întrebare.

— Un bărbat necăsătorit care în ochii bisericii este adult?

— Nu chiar.

I-am aruncat o privire acum, îndreptându-mi spina în taxi; cu bărbia ridicată, cu umerii trași înapoi.

Să ațișăm o față fericită.

3 „Regatul Dulciurilor”; joc de cuvinte în original – *Mr Benson who ran the Candy Kingdom* („Domnul Benson, care conducea Regatul Dulciurilor”) (n. red.).

4 Acadele ca niște șnururi, cu aromă de căpșuni (n. tr.).

Fața ei fericită era o mască, o palidă camuflare a vulnerabilității ei.

Nu știam sigur ce mă făcea să cred că este fragilă. Poate faptul că era minionă? Încheieturile delicate ca ale unei păsări, gâtul lung și zvelt.

Oamenii spuneau mereu că arată ca Hepburn cu părul ondulat. Nu Audrey din *Mic dejun la Tiffany* cu colierul ei de perle și cu porttigaretul lung, mama nu avea nimic dintr-o stea de cinema. Ci Audrey fără machiaj, cu un pulover pe gât și coadă de cal, așa vedeam asemănarea. Amândouă aveau un soi de frumusețe inocentă, cu chipul proaspăt și fără vârstă.

Cu gâturi mai lungi și zvelte, cu chipuri în formă de inimă și ochi imenși de Bambi. Deși ai mamei mele erau mai degrabă chihlimbarii decât căprui, culoarea whiskyului când strălucește lumina prin el.

Atunci nu știam cuvântul „vulnerabil”, pur și simplu asta simțeam în legătură cu ea. Că nu este croită din piatră ca bunica G. Că este mai ca mucavaua. Că, dacă se udă, se descompune.

— De ce trebuie să plecăm din America? am întrebat, cu o senzație de neliniște în stomac.

Aceeași senzație pe care am avut-o când m-am trezit în toiul nopții, convinsă că sunt monștri sub pat.

— Nu suntem obligate, Sophie. Așa vrem noi.

— Așa vrem noi?

Însemna că, la fel de ușor, am putea să nu vrem?

— Alegem libertatea. Nu ne suflă nimeni în ceafă.

Un început nou.

— Nu vreau să merg.

A suspinat, ca să-mi arate că-și pierde răbdarea. Nu era prima oară când dădeam glas obiecțiilor mele.

— Nu știai că străzile din Londra sunt pavate cu aur?

— Zău?

— O să vedem, nu?

Și-a găsit o slujbă ca secretară.

— M-au angajat pe loc. Cam asta e tot ce știu să fac, dar vom putea plăti facturile.

— Dacă sunt așa de multe facturi de plătit, de ce nu plecăm acasă pur și simplu?

— Suntem acasă, Sophie.

După o săptămână în care am „campat” la Holiday Inn, am închiriat un apartament la etajul al doilea într-un imobil cu două niveluri, fără lift, lângă Parliament Hill. O oază de verdeață în inima zonei de nord a Londrei, cu iazuri în care oamenii chiar înotau, cu un mare parc de distracții și o pistă de alergare. Și cu o cafenea, unde se vindea înghețată și *pain au chocolat*. Locul nostru preferat sâmbăta dimineată.

— Aici s-a filmat *Twilight Bark* din *101 dalmațieni*, mai ții minte?

Greșea, era vorba de Primrose Hill. O greșeală destul de ușor de făcut totuși. Pentru urechile noastre americane, numele erau în mod eronat asemănătoare. Nu sesizezi nuanța decât atunci când o cauți.

Ne-am uitat la *101 dalmațieni* în acea primă seară în camera de hotel, ghemuite în același pat, mâncând prăjiturele umplute cu cremă cumpărate de la Logan, amândouă fiind prea afectate de diferența de fus orar ca să dormim.

A devenit un obicei să mâncăm în fața televizorului, ceva cu care bunica G cu siguranță nu ar fi fost de acord. *Necivilizat*, ar fi spus. Aproape că puteam să o aud

spunând asta, să văd expresia oripilată de pe fața ei la prăpastia nebuloasă în care ne afundaserăm.

Să fii civilizată era foarte important pentru bunica. Bănuiam că înseamnă să ții un cuțit și o furculiță cum se cuvine și să nu mănânci cu gura deschisă. *Bunele maniere te transformă în doamnă, Sophie*. Nu cine știe ce recompensă. Aveam șase ani, așa că, să fiu o doamnă nu se afla pe lista mea de priorități.

Presupuneam că mama era la fel când avea vârsta mea, deși era greu de imaginat, dat fiind că acum era atât de încântată de bunele maniere. Din frânturile pe care le-am pus cap la cap, mi-am închipuit că fusese genul Tom Sawyer; prindea broaște, cioplea în lemn, aduna oase de animale mici.

Nu știu ce s-a întâmplat cu broaștele, dar ținea oasele într-o cutie de trabucuri în partea din spate a nop-tierei; *Cutia cu comori a Ameliei – Jos mâinile scrijelise ea pe capac*.

Mi se părea că acea colecție e un pic morbidă, și i-am spus.

– Există frumusețe în orice, Sophie, a spus ea. Trebuie doar să cauți.

Și chiar am căutat. Unul dintre lucrurile preferate pe care le făceam era să scormonim peste tot pe Parliament Hill, căutând pene și cremene și bucățele de sticlă erodate despre care eu eram convinsă că sunt smaralde. Seara, ne culcușeam pe canapea și mâncam spaghete și ne uitam la reluări din *Columbo* sau la casete video închiriate de la Blockbusters, undeva mai jos pe stradă. *Return From Witch Mountain. Grease. Sgt. Pepper's Lonely Hearts Band*.

Sgt. Pepper's era preferatul mamei. Era înnebunită după Beatles, avea toate albumele lor pe vinil. Le puneam pe platan și le ascultam în noul nostru living, dansând în

același timp. Ea își legăna șoldurile ca și când se topea, eu sărind pe loc mai tot timpul.

La Boston, ora mea de culcare era șapte, aici se furișa încet-încet spre nouă.

– Ei, acum ești mai mare, zicea ea, deși privind înapoi, bănuiesc că avea legătură mai mult cu faptul că nu voia să stea trează singură într-un living gol.

Totuși, nu mă plângeam, nu în legătură cu asta. Des Bannister, tipul cu slujbe bizare care locuia în apartamentul de jos, era pentru mine adevăratul baubau.

– E înfricoșător, i-am spus mamei. Miroase a brânză și dinții lui sunt oribili.

– Înfațișarea nu înseamnă nimic, Sophie. Ce contează este ce se află în inima unei persoane.

– Nu cred că are nici o inimă prea simpatică.

S-a jucat cu coada mea împletită.

– Nici măcar nu-l cunoști.

– Știi cum se poartă cu câinele lui. Îi ies coastele. În mod evident îl înfometează.

– Cine știe, poate e doar mofturos la mâncare. Ți-l amintești pe Gabe Robinson, care stătea cu noi pe stradă, acasă în America? Cât era de draguț?

– Da?

– Și câinelui lui lup îi ieșeau coastele. Dar nici nu se punea problema ca Treacle să fie înfometat, nu după cum îl iubea Gabe.

– Asta este altceva.

A oftat din greu, și-a înclinat capul într-o parte, așa cum făcea mereu când se gândea cum să spună ceva.

– Știi că schimbarea asta a fost o lovitură grea pentru tine, că ți se pare nedrept să lași în urmă tot ce știi. Dar sper că într-o bună zi vei înțelege că așa a fost cel mai bine, că mă gândeam la nevoile tale fel de mult

ca la ale mele. Între timp, nu trebuie decât să încerci să te descurci. Da?

— Pot să mă descurc, dar tot știu cum este Des Bannister.

Mi-am înfipt călcâiul în noroi, mi-am mușcat buza ca să-mi țin lacrimile. Mama s-a lăsat pe vine, mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Nu-l cunoaștem pe Des. Nu știm prin ce-a trecut în viață, ce-l animă.

— Așa, și?

— Așa că nu poți să judeci o persoană până nu o cunoști.

M-am gândit la cizmele de armată grele și lipsite de eleganță pe care Des le purta cu niște pantaloni de camuflaj urâți. Cum îl văzusem dând cu piciorul în paharul pentru bani al unei fete fără adăpost, la ieșirea din gară.

— Nu trebuie să-l cunosc pe tipul ăla ca să știu ce fel de persoană este.

— Bine, deci nu-ți place. Dar asta nu înseamnă că toate sunt rele la Londra. Îmi vin în minte o mulțime de lucruri care aici sunt mai bune.

— Că nu e bunicul să mă recompenseze ca să stau cuminte în biserică?

A râs.

— De când ai tu o problemă cu bomboanele Junior Mints, domnișorico? Nu, mă gândeam la vreme. Ai idee cât de frig este acum în Massachusetts?

— Destul de frig, bănuiesc.

— Destul de frig? Ger mușcător mai degrabă.

Mi-a luat mâinile, prefăcându-se că le mușcă. *Super.*

— Și e draguț că putem să ne plimbăm pe unde vrem, nu crezi?

Am ridicat din umeri, nevrând să recunosc că așa este, deși punctul ei de vedere ei merita luat în considerare. Când eram acasă, nu puteai să te duci nicăieri fără mașină. „Strada principală din cartier” era pentru mine un concept complet nou.

Însă exact asta era problema. Aici nu eram acasă. Toată lumea vorbea ca Prințul Charles. Când ceream jelu pe pâinea prăjită, se uitau la mine de parcă eram nebună. Și literalmente, nicăieri nu se comercializau Lucky Charms⁵.

— Urăsc cerealele Weetabix, i-am spus mamei. Au gust de paie.

— De unde știi? m-a tachinat ea, ridicând privirea de pe bilețelul pe care scria.

Erau citate prinse în piuneze prin tot apartamentul. Mesaje inspiraționale, așa le spunea ea. Cuvinte înțelepte. Poate că, undeva în adâncul sufletului, îi lipsea bunica G.

— Acela ce zice? am întrebat.

— Singura persoană care te poate defini ești tu.

— Dar ce spui de dicționar? am întrebat, mândră de mine.

A clătinat din cap dezaprobator.

— Fără cărți. Doar tu.

Probabil că bunica G ar fi adus în discuție Biblia în acest punct, dar nu voiam să risc să-i reamintesc mamei mele că tot nu mă înscrisese la Școala de duminică. În schimb, m-am dat pragmatică.

— Singura persoană care te poate defini ești tu. E chiar foarte bună.

Și așa era. Deși „Ferește-te de lupul în piele de oaie” ar fi fost mai potrivit pentru noi.

⁵ Cereale pentru micul-dejun (n. tr.).

PATRU

Găsesc una dintre notițele mamei pe jos, în spatele canapelei, iar hârtia este alterată și încrețită de vreme. Scrisul ei – marker albastru, perfect, cursiv – este decorat. O fantomă. O șoaptă prin ani.

Ce-aș spune dacă șoptele ar funcționa invers? Dacă aș putea să las un bilețel acum, pentru mine cea de atunci? Un avertisment din viitor? Un indiciu.

Este o fantezie căreia mă las pradă adesea, deși duce în mod inevitabil la vinovăție și incriminări. A mea, a mamei mele. Și deja sunt atât de multe.

Încă mai fac asta, nu mă pot stăpâni. O coajă de rană pe care nu trebuie să o zgândări, dar care te mănâncă îngrozitor dacă nu te scarpini.

Întorc hârtia în mână, joc jocul. Ce aș spune?

Ferește-te de lupul îmbrăcat în piele de oaie?

Nu te încrede în nimeni?

Fugi?

Dar dacă totul a fost o greșeală îngrozitoare? Dacă este adevărat că este nevinovat? Chiar aș vrea să fi ratat ce a fost cu adevărat cea mai fericită perioadă din viața mea?

Da, cred. Nu.

Dumnezeule! Nici nu e de mirare că sunt varză.

Trec cu vârful degetului arătător peste scrisul mamei. Îmi dau seama că tensiunea care mă strânge de gât este un semn că depresia îmi dă târcoale. Spectrul care stă mereu la pândă, așteptând ocazia de a se rezezi

și a mă pune la pământ. Furând săptămâni. Încuindu-mă în mine. Vlăguindu-mă de energie, încât tot ce pot să fac este să stau și să privesc fix.

Tensiunea din gât este acolo, dar celelalte simptome lipsesc; senzația pe care o simți în spatele pleoapelor chiar înainte să începi să plângi. Plumbul din mușchi. Inerția.

Deci nu este începutul unei alte depresii. Nu înseamnă că mă închid în mine însămi. Este gândul de a face ceva care mă sperie de moarte.

Biletul mamei: *Nu există niciun moment mai bun ca prezentul.*

O prevestire poate, deși nu iau această decizie pe loc. Să decizi cursul unei acțiuni este una, să o duci la bun sfârșit este alta. Iertarea funcționează în același fel.

Aștept până când eu și Buster ne terminăm prânzul, el îl mănâncă pe al meu aproape pe tot, dar și pe al lui. Pofta mea de mâncare s-a dus. Partea bună, poate. După ce am împlinit 30 de ani, greutatea a fost mai greu de schimbat.

Întind mâna după telefon, cu scrisoarea cu numărul de telefon al închisorii tipărit în partea de sus. Ezit, pun receptorul la loc, îmi acopăr ochii.

Nu pot să fac asta. Tensiunea din gât mă sufocă.

Măine, mă gândesc în timp ce mă ridic, întrebându-mă dacă este prea devreme pentru un pahar cu vin. Doar unul mic, ca să-mi mai potolesc tensiunea.

Și apoi, cu coada ochiului...

Nu există niciun moment mai bun ca prezentul.

Scrâșnesc din dinți, trag aer adânc în piept, formez numărul.

Când operatorul răspunde, vocea îmi sună ca și când nu mai am suflu, de zici că am alergat în sus și în jos